

Cuprins

<i>Prefață (Ana Blandiana)</i>	5
<i>Cuvânt înainte</i>	7
Aurel Căzănișteanu	11
Remus (Ion) Radina	65
Dr. Gheorghe Petrescu	233
Gheorghe Creț(u)	279
Iuliu Ion Caravan	310
Vasile Apostol	333
Gheorghe Ionescu (Georgică)	365
Mihai Andreica (Mișu).....	382
Vasile Valușescu	395
Un martir: Victor Rădulescu Pogoneanu	433
Constantin I. Opriș	437
<i>Acronime, abrevieri, denumiri și termeni specifici folosiți în activitatea Securității și a penitenciarelor comuniste</i>	461

Așa cum reiese din celelalte documente anexate, ultimul drum al lui Aurel a fost cel făcut cu duba, din hrubele Securității Ploiești la Târgșor.

Eu l-am văzut și am vorbit cu el în ianuarie 1950, când am evadat în câteva rânduri din celula mea. Nu-mi plăcea deloc cum arăta. Se plângea că nu mai poate rezista fizic, din cauza condițiilor îngrozitoare de cazare (mizeria și lipsa de aer) și a torturilor și umilințelor la care era supus. Îi cereau să recunoască, printre multe altele, că, la întâlnirile cu tatăl meu, au fost luate anumite hotărâri privind organizarea subversivă a PNTJ-Prahova. A fost ultima dată când l-am mai văzut în viață!

O declarație scurtă, dar categorică este cea din 15 martie 1950, pe care securiștii i-au luat-o la Târgșor, când el, deși era în stare gravă, a mai găsit puterea să respingă ferm declarațiile lui Ion Jijie, relațiile cu Oancea și Galan etc. De asemenea, **nu a recunoscut că ar fi discutat cu tatăl meu, la întâlnirile pe care le-au avut, probleme privind reorganizarea PNTJ. Întâlniri care, în realitate, au existat, întrucât între tatăl meu și Aurel au existat relații care se bazau pe stimă și încredere reciprocă. Aceasta a fost ultima declarație pe care securiștii i-au smuls-o celui la care țineam atât de mult. După două luni, Aurel nu mai era!**

Mai apar ca anexe: declarația lui Ion Moldoveanu, prin care și el subliniază că Aurel Căzănișteanu era prieten cu mine, și o declarație a mea, unde recunoșteam că am rămas în bune relații cu Aurel după dizolvarea PNTJ, dar n-am recunoscut că am discutat despre partid.

În fine, urmează xerocopia unui raport al Direcției Regionale de Securitate Ploiești către Direcția Generală a Securității Poporului, prin care se raportează că „cercetările grupului PNTJ Maniu Tineret nu au adus rezultate satisfăcătoare”. Părea o victorie a noastră, dar cu ce preț? Constantin Dumitrescu era adus după trei luni de anchete la un pas de moarte, din cauza torturilor îndurate. **Apoi, ceea ce era cutremurător, moartea lui Aurel Căzănișteanu în infirmeria închisorii Târgșor, la 10 iunie 1950, după 6 luni de anchete. Vinovați de acest asasinat sunt, în ordine: colonelul C. Câmpeanu, comandantul Securității Ploiești, căpitanul Vasile Gheorghe, anchetator-șef, și colonelul Gavrilă Birtaş (DGSP).** De asemenea, dr. Cornel Bmendel, medicul închisorii Târgșor.

În adresa închisorii Târgșor către Direcția Regională a Securității Ploiești (vezi anexa) se comunică constatarea morții lui Aurel, cauzată de TBC (?!). Ceea ce scoate în relief vinovăția criminală a locotenentului-major Vasile Gheorghe și a colonelului Câmpeanu este faptul că, în această adresă, se face precizarea că Penitenciarul Târgșor, prin adresa anterioară, nr. 454/din 25 martie 1950 (deci imediat după ce Aurel fusese aruncat aici), **cere internarea acestuia într-un spital. Cererea – se precizează – a fost respinsă prin adresa Securității Ploiești nr. 9301/15 aprilie 1950.**

Astfel, avem încă o dată dovada asasinatului politic a cărui victimă a fost Aurel Căzănișteanu, pentru „vina” de a fi fost un „fanatic dușman al regimului comunist”.

Moartea lui Aurel m-a marcat pentru toată viața și, dacă uneori par atât de îndârjit, este și pentru că n-am putut uita și nici ierta uciderea lui Aurel Căzănișteanu, de care eram atât de atașat.

Am fotografia lui în biroul meu de la AFDPR; îl privesc mereu și, de fiecare dată, mă simt și mai îndatorat să **lupt pentru a face cunoscută adevărata față a comunismului** (această fotografie este prezentată în capitolul de față).

Noi, cei care i-am fost aproape, Mișu Andreica, Georgică Ionescu, Costel Opriș, eu, precum și Grigore Ludu, **de-abia scăpați după ani grei de închisoare și anchete sub tortură**, ne-am regăsit în fața mormântului lui Aurel de lângă zidurile închisorii Târgșor, unde fusese îngropat. **Am făcut asta an de an (Andreica și Georgică Ionescu, încă din 1952, iar ceilalți, imediat ce ne-am întors din închisoare), fiind conștienți că ne asumăm un mare risc.** Iar Securitatea nu putea să ne ierte faptul că, la fiecare 10 iunie, ziua morții lui Aurel, sfidând totul, grupul de prieteni politici ai lui Aurel Căzănișteanu nu l-a uitat și venea să se roage la mormântul său, pe care-l acoperea cu flori. **Nu știu dacă, în acei ani, 1952-1958, au mai existat în România oameni care îndrăzneau să facă ceea ce făceam noi, urmăriți de securiști în civil** (vezi unul dintre rapoarte). Reacția Securității a venit: **pe 28 iulie 1958, noi toți, Mișu Andreica, Georgică Ionescu, Costel Opriș, Ticu Dumitrescu, Grigore Ludu și Antoniu, fiind arestați și condamnați exemplar între 23 și 24 de ani** (exceptându-l pe Antoniu). **Singura faptă recunoscută de toți și pe care colonelul Ștrul și securiștii lui nu ne-au iertat-o a fost tocmai această manifestare, considerată pe drept a PNȚ.**

Aurel Căzănișteanu a fost și trebuie să fie declarat un **martir al luptei pentru libertate**. De aceea, atunci când, în baza unui document care de fapt ne eroiza, numele lui a apărut, odată cu al meu, în **România Mare**, ca fiind informatori ai Securității, **așa cum am mai arătat, l-am dat în judecată pe Vadim Tudor și, după 6 ani de procese la Curtea Supremă, acesta a fost condamnat, inclusiv penal, pentru calomnie.**

În încheiere, țin să mai spun că părinții lui Aurel Căzănișteanu s-au stins pe rând. Mai întâi a murit tatăl său, în timp ce noi, cei din lotul TPNT, eram în închisoare. A urmat mama sa. Eu am reușit să o mai văd în viață prin 1966. Era ca o umbră. Nu avea ca rude decât o nepoată. Este meritul celor din lot (Andreica, Opriș și Georgică I.) că s-au mai îngrijit de ea și de cele creștinești, după moarte. Meritul principal rămâne însă al lui Mișu Andreica și al Ninei, soția sa. Dintre noi, ei au rămas cei mai apropiați de familia lui Aurel, căruia au reușit să-i aducă și osemintele de la Târgșor la Cimitirul Bolovan, din Ploiești, unde-i erau înmormântați și părinții (vezi fotografia).

Pentru memoria lui Aurel Căzănișteanu, acest erou-martir al luptei împotriva comunismului, statul român sau, cel puțin, Primăria Municipiului Ploiești nu s-au învrednicit să facă nimic. Nici măcar să dea unei străzi numele său!

Sunt
aici cu
bicișul
Mișu
Andreișca
(decedat
de curând)

Cimeterele
Bolovan din
Ploiești.
Aici sunt
acum
osemintele
lui Aurel Ș,
aduse de
lungă zidat
închișorii
Târgșor,
împreună
cu cele
ale întregii
familii.

No.
Fotografie făcută
de Siguranța Ploesti
la 22.08.1945, str. Căizer.
Aurel Căzânilleanu avea
atunci 26 de ani.

18.8.1945 În fața noastră
 Șeful Bir. Siguranței

Declarație,

„Sunt om și nimic din ce e omenesc nu-mi lipsește! – spunea ^a cum
 2000 de ani Terențiu. Nu știu dacă de atunci până acum s-au schimbat
 oamenii în bine sau în rău. Am impresia că au rămas aceiași.
 Vina? Depinde cui i se adresează această întrebare. Un comunist
 îți va răspunde scurt: capitaliștii; un socialist: regimul social – care în
 fond e același lucru cu primul răspuns. Un burghez îți va spune că
 muncitorii care nu muncesc de ajuns, un aristocrat, faptul că ei nu mai
 conduc. Și așa mai departe, cu mai mult sau mai puțin discernământ.
 Și situația rămâne aceeași: mizerie, degenerescență fizică etc. Soluții s-
 au preconizat. Unele juste, altele mai puțin juste. Și pentru ca o
 asemenea formulă să poată fi pusă în aplicare au plecat cei ce au
 elaborat-o să facă prozești. Au pornit adică o luptă, să învingă sau să
 moară, desigur luptând pentru o soartă mai bună a unui popor obidit.

Și primele argumente au fost că oamenii nu au libertate. Cât au
 visat oamenii libertatea! Câți au murit pentru ea. A murit Spartachus
 pe colinele Romei, a murit Socrates bând cucută, învinuit pe nedrept.
 A expiat pe cruce cel mai blând dintre oameni; a murit și blândul
 Lucius Anneus Seneca.

Și furtivele acestea n-au înspăimântat pe tirani, dimpotrivă s-au
 îndârjit. Creștinismul a cerut libertate pentru toată lumea. Dar
 creștinii au fost și ei oameni și..., „nimic din ce e omenesc nu le-a
 lipsit”. Odată ce ei au fost liberi, au oprimat pe alții. Mai mult, mai
 groaznic. Au dat cea mai întunecată epocă din istorie – evul mediu.
 Chiar când Luther a reușit să se ridice prin rațiune împotriva unor
 popi ce se ocupau mai mult de cele lumești, odată învingător a pornit
 cu aceleași arme împotriva adversarilor săi. Calvin a ținut sub
 rețoare orașul liber al Genevei. Și nu numai atât: erau și regi
 despotici: Henric VIII, Francisc I, Ludovic XIV. Lumea suferea:
 murea un Johannes Huss pe rug, se stingea în murmure de rugăciuni
 un Savonarola. Și lumea mergea mai departe condusă de aceeași
 oameni, suferind aceleași împilări. Și nu se pierdea nădejdea în mai
 bine, nu se pierdea speranța în libertate. Cum se înfățișa omenirea în
 această epocă? E inutil să mai arătăm. Erau totuși oameni ce spărgeau
 vechile tipare și arătau cum ar trebui să se înfățișeze lumea de mâine.

Și pentru aceasta nu cereau decât libertate. S-a ivit Diderot copil găsit pe treptele bisericii, D'Alembert fiu din popor, Jean Jaques Rousseau copil de ceasornicar, Montesquieu urmaș de nobil cu suflet pentru cei obidiți. *Au cerut cu toții libertate*. De libertate era însetată omenirea. Și uraganul s-a pornit. Poporul a ieșit în stradă. Conducători? Copii ai poporului: Danton, Desmoulins, Hebert, Rolland, Mirabeau și alții. Și poporul a învins. Dar ce folos!... Teroarea cea mai neagră s-a dezlănțuit cu furie tot de fii ai poporului crezând că vor apăra astfel libertatea, Robespierre, Saint-Just – Fouquier – Thienville au făcut să cadă pe rând: Danton („arătați poporului capul meu: merită să-l vadă!” spunea pe eșafod), Desmoulins, Hebert – D-na Rolland (Oh! Libertate, câte crime s-au făcut în numele tău” ... exclamă când era dusă la eșafod). Și nimeni nu mai putea vorbi, cădeau capetele cu frenezie, fără alegere. Suferea poporul.

Și a căzut într-o zi și tiranul: Robespierre. Lumea a răsuflat ușurată. Credea că are libertate. A venit Corsicanul, a învins, a dat Franței glorie, renume, poporul îl adora, Dar Victor Hugo fugi din Franța căci nu putu să fie liber. Și a căzut și Napoleon, căci a avut soarta oricărui tiran. Lumea a început să-și dea seama ce înseamnă această libertate. Anglia avea o constituție din 1214. Statele Unite își făuriseră și ele una. Franța de asemenea. Zorii libertății se zăreau. Mizeria însă era aceeași. S-a ivit Karl Marx a dat avânt unei științe relativ nou întemeiată de Smith Ricardo, Proudhom, List, Owen, Fourier, Considerant și alții. A căutat să arate legile de evoluție ale omenirii nu pe cale istorică cum făcuseră Karl Kuyes, Roscher, Hildebrand, etc., ci privind totul prin prisma materialismului istoric. Socotea că elementul material determină pe cel spiritual, că muncitorul e frustrat de rodul muncii sale de către capitalist prin plusvalută nemeritată. A arătat cum capitaliștii și-au concentrat întreprinderile născându-se capitalismul monopolist cel mai atroce sistem de spoliere al celor ce n-au decât munca. Lumea a evoluat, pe Marx l-au combătut chiar dintre tovarășii săi: Ed. Bernstein, K. Kautsky, Jaures a arătat că spiritualul domină.

Marx a suferit în lupta pentru eliberare a proletariatului din Germania. A fugit în Anglia unde a și murit. Și a cerut ca muncitorii să continue lupta pentru emancipare.

A venit un război groaznic 1914. Au căzut tineri din toate părțile lumii. Pentru prima dată vulturul german ce amenința libertatea omenirii a fost înfrânt. Proletariatul rus a ieșit învingător dintr-un

război greu. În Rusia s-a călit o lume nouă sub conducerea lui Lenin și apoi a lui Stalin. Și restul lumii voia libertate. Germania s-a ridicat din nou să doboare libertatea și a căzut înfrântă pentru a doua oară, de rândul acesta definitiv.

Pentru ce a murit atâta lume? Pentru ce a murit colhoznicul din Orientul Îndepărtat, lucrătorul american din Nevada sau inginerul din Liverpool? Pentru ce a suferit omenirea? Pentru **LIBERTATE**.

Și am crezut că *libertatea a venit odată cu 23 August*. Constituția ne garanta libertatea cetățenească, ne garanta libertatea conștiinței, cea religioasă, cea a asociației. Ne-am înșelat. Având toate aceste libertăți, dintr-o constituție suprimată brutal de cele 3 dictaturi: carlistă, legionară și antonesciană, partidul național-țărănesc liber fiind, legal întemeiat, având precursori până în Câmpia Turzii, a fost brutal îndepărtat. Și acest partid n-are voie să se manifesteze în nici un fel.

Sunt deținut ilegal, căci nu există text de lege care să condamne faptul că am scris pe pereți cu șablonul și vopsea „Trăiască Iuliu Maniu”. Am o credință care e a mea, respect orice fel de credință, dar să mi se respecte credința. Am fost închis cu alți prieteni fiindcă suntem național țărăniști. Ce greșală am făcut? Suntem într-o țară liberă? Aș vrea să știe cât mai multă lume că în această țară a murit libertatea.

Degeaba au fost atâția vajnici luptători pentru libertate – degeaba a murit tineretul secolului XX în luptă, căci noi național țărăniștii continuăm să fim tratați în mod samavolnic. A protesta e în zadar. Aceasta am făcut: am scris pe pereți „Trăiască Iuliu Maniu”. *Îmi aștept judecata și să dea Dumnezeu ca eu să fiu cel din urmă ce am suferit pentru libertate. Să dea Dumnezeu să avem libertate, egalitate și dreptate mai ales, dreptate, oameni noi căci numai așa vom progresa și vom șterge toate mizeriile, toate nenorocirile, vom ridica poporul sărac, vom da celui ce muncește dreptul muncii sale. Așa vom avea o pace socială – așa vom avea liniște.*

Iar celor ce m-au bătut, le reprob întru totul actele acestea de sălbăticie și nu le doresc altceva decât să lupte pentru acele idealuri despre care am vorbit mai înainte.

Semnat

Aurel Căzănișteanu

Str. Manolache Costache 4, Pl.

*N.B. Această declarație apare și în vol 1. -
Am anexat-o la acest capitol, considerând că
nu poate lipsi ^{de aici} și pentru că s-ar putea ca
toti să fie puși cu mână în vol 1 și astfel să poată citi
această importantă declarație, acum -*